

Кіноописки

“До мене, мухляр!”
 “Калина класна”
 “Осінній марафет”
 “Спиртोलото 82”

Олексій ПАВЛОВ.
 Республіка Білорусь.

Корисна порада

Твердо вирішивши позбутися непотрібних речей, в жодному разі не переглядайте їх перед тим, як викинути на смітник. Інакше викидати буде нічого.

Словник-жартівник

ВИМИКАЧ – анестезіолог.
 ГРИШНИК – гаманець.
 ДАРМОЇД – дегустатор страв.
 КАЧАН – культурист.
 ФАНФАРИ – очі фаната.

Софія КУСЯНКОВА.
 Республіка Білорусь.

ГУМОРЕСКА**Випадкова зустріч**

ІВАН Іванович їхав у першому вагоні метро. Крізь прозору міжвагонну стінку він побачив у сусідньому салоні Петра Петровича. Побачивши, щиро зрадів і сам собі подумки сказав:

– Петько, чорт!.. Це ж треба!.. Стільки років ні слуху ні духу!.. А були ж колись нерозлийвода. З першого курсу товаришували, диплом разом захищали...

І раптом Іван Іванович згадав, що після захисту диплома позичив у Петра двадцять гривень, але так і не повернув. “Тьху ти, як незручно!” – подумав він і швидко відвернувся до бокового вікна.

Петро Петрович теж помітив Івана Івановича. Лець не підстрибуючи від радощів, він беззвучно прошепотів:

– Ось так зустріч!.. І де? Під землею!.. Зараз дочекаюся зупинки, підкрадусь ззаду й гаркну на вухо: “Ванько, дай списати сопромат!”

І раптом Петро Петрович згадав, що Іван не запросив його на банкет з приводу захисту дисертації. Правда, вони до цього вже багато років не бачилися, але ж інших однокурсників він таки знайшов: і Мишка Дудченка, і Ляльку Бабич...

– А чого я буду йому зараз кланятись? Подумаєш: кандидат наук!.. Я теж не ликом шитий – як-не-як відділом керую!.. Так що без твого банкету обійдусь.

Петро Петрович відвернувся, притулившись лобом до бокового вікна. На зупинці він пересів у третій вагон, щоб Іван його не помітив. А той з та-

ким же наміром переховатися пробіг по платформі і вскочив у четвертий, сусідній, вагон. Та коли поїзд рушив, вони знову побачили один одного через прозору стінку.

– Він таки мене переслідує, – вже не сумнівався Іван Іванович. – Скільки років пройшло, а все ще пам’ятає про свою двадцятку... От жадного!

– Він точно мене засік, – теж не сумнівався Петро Петрович. – Почне виправдовуватися за той банкет, якусь жалісну історію вигадася. Він брехати завжди був мастак... Не треба, пане кандидате! Мені твої виправдання до одного місця! Тільки час даремно втрачаю...

Кожен вирішив не залишати свій вагон, поки не вийде колишній однокурсник – тільки б уникнути небажаної зустрічі. Тож їхали далі, втупившись у бокові вікна вагонів і непомітно кидаючи один на одного косі погляди крізь прозору стінку. Обидва мимохіть відмітили, що явно постарили.

– Одначе... Не той уже Петро, – зітхнув Іван Іванович, – а був першим красенем на курсі! А тепер ось чубчик порідшав, мішечки під очима. А він же мого віку... Хоча і я підтопаний, давно вже не парубок...

Не вельми втішними були й спостереження Петра Петровича:

– Щось Іван сутулим став, і ростом наче нижчий... А колись грав у передній лінії нашої волейбольної команди... Ох-хо-хо! Старість – не радість...

– А може, він мою позичку навіть

не пам’ятає? – поступово заспокоївшись, розважливо подумав Іван Іванович. – Може, у відрадження в столицю приїхав, а тут така удача – на старого друга натрапив. От і ганяється зараз за мною, хоче бодай якусь годину разом побути. Адже Петько завжди такий був: колись, щоб один день послілкуватися, до мене на практику аж в Закарпаття приїхав. А я через якусь паршиву двадцятку такого друга втрачаю!

– Ну не запросив на банкет, ну і Бог з ним! Чи варто мені, мов дитині, обижатися? – картав себе Петро Петрович. – Чи й не трагедія: менше на сто грамів горілки випив у своєму житті... Може, не встиг, нервував перед захистом дисертації... Адже він завжди був вразливим. Коли мене до іспитів не допустили, як Ванько тоді мене відстоював! Навіть на декана кричав! Догану отримав... А я тепер від такого друга ховаюся! Поїзд підійшов до кінцевої зупинки. Натовп пасажирів заповнив перон.

– Тільки б нам не розминутися, – тривожився Іван Іванович.

– Тільки б нам не загубитися, – хвилювався Петро Петрович. Врізавшись у натовп, вони кинулися наздоганяти один одного. Один побіг до північного виходу, інший – до південного. Вскочили на ескалатори і роз’їхалися в різні боки... Назавжди.

Олександр КАНЕВСЬКИЙ.
 (Із книги “Йдучи на сміх”).

ОПТИМІСТ

Чувать і вам доводилось, мабуть:
 “У нього грошей кури не клюють”.
 Коли примовка мовиться така,
 То йдеться зовсім не про бідака...

Мені в житті й малога вистача.
 Ніколи не ходив у багачах.
 А нині раптом одкриваю, бач,
 Що я, хоч як не дивно це, – багач!

Бо і у мене онде курка є,
 І грошей, щоб ви знали, не клює.
 Гей, можу, значить, жить і не тужить...

А курка – в холодильнику лежить.
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Мал. Олександра ДИМИТРОВА.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ**МОЛИТВА**

Падав дядько долу з даху.
 Впасти умудрився.
 Він летів безкрилим птахом,
 Господу молився:
 – Святий Боже, Святий Кріпкий!
 Не зроби калікой.
 Стану чесним і порядним,
 Скромним чоловіком.
 Кину пити і курити,
 Прелюбодяти...
 Буду ближнього любити,
 Тещу цілувати.
 Перестану сквернословить
 І жоні брехати.
 Буду замість камасутри
 Біблію читати.
 Стану кожної неділі

У церкву ходити,
 І... з цим словом приземлився
 В свиняче корито!
 Так удало приземлився,
 Не звернувши шиї,
 Правда, трошки замурзався
 У свинні помії.
 Дядько звівся, витер рило,
 Почухав синяк:
 – Прости, Боже! Не повіриш,
 Яка я свиня!
 Поки падав, так думав
 Людиною жити...
 Та ти ж сам мені підсунув
 Свиняче корито!

Василь ШУКАЙЛО.
 Черкаська обл.

ЛІТЕРАТУРНА ПАРОДІЯ**Перетворення**

Скажу відверто: я – не поет,
 Не оздоблювач рим, не
 пастух слів.
 Я – чорний лелека в кухвайці
 землі,
 Очі мої дивляться плугом.
Анатолій КРАВЧЕНКО-РУСІВ.
 (Збірка “Меч солов’я”).

Пнущ життям недолугим,
 Що ж це сталося зі мною?
 Очі дивляться плугом,
 А була й бороною.

Вуха слухають дишлом,
 З носа тхне перегній,
 Все лихе з мене вийшло
 Чиряком на стегні.
 Але зрю я у корінь
 У кухвайці земній,
 Без отих перетворень
 Було б сумно мені.
 На болоті далекім
 Закатаю бенкет.
 Бо я – чорний лелека,
 А вже потім поет.

Володимир ЛУЦЕНКО.
 Дніпропетровська обл.

Реклама. Оголошення

“Адміністрація зоопарку запрошує жителів і гостей нашого міста на День відкритих дверей!”
 “Швидкий і якісний ремонт зубів у присутності замовника!”
 “Інститут шляхетних дівочь оголошує про відкриття факультету джентльменів”.
 “Ресторану потрібні кухарі зі знанням хімії, роздавальниці зі знанням фізики, офіціанти зі знанням математики, а також прибиральниці й вантажники з фізкультурною підготовкою”.
 “Шукаю ледачого і неохайного мужчину з різними шкідливими звичками для знайомства з сусідкою і подальшого одруження на ній”.

Мал. Вячеслава ШИЛОВА

ІРОНІЗМИ

- У боротьбі за праве діло часто перемагають ліві.
- Декому дуже хочеться цінності життя замінити цінниками.
- У гостях значно краще, коли вдома – як у гостях.
- Завжди знайдеться місце, де подвиги не потрібні.
- У кінці тунелю доведеться платити за світло.
- У молодості рано жити спогадами, а в старості уже важко щось пригадати.
- Шлях до мідних труб олігарх пройшов по газовій трубі.
- Якщо в ногах правди немає, то треба все поставити з ніг на голову.
- На відміну від сміттового контейнера голову можна до безкінечності засмічувати непотребом.
- У пошуках Любові мужчина живе то з Надією, то з Вірою.
- У словах не було помилок до тих пір, поки їх не стали записувати.
- У чужий тераріум зі своєю отрутою не заповзають.

Віктор ГУБАРЕВ.
 Донецька обл.

Народні цємішки

- Розмовляють два куми.
 – Ти чув, що кінець світу перенесли на 2083-й рік?
 – От гаді! Я ж нічого не побачу, бо не доживу!
 * * *
- Перед розлученням дружина говорить чоловікові:
 – Вибач, я була неправа, ти ні в чому не винен, але повернутися до тебе не можу.
 – Чому?!
 – Розумієш, я вже всім розповіла, що ти козел...
 * * *
- Науме Семеновичу, ви не позичте мені тисячу доларів?
 – Боря, у фінансових питаннях я дуже принциповий, а твоє прохання суперечить моему другому принципу: ніколи друзям не позичати гроші під відсотки.
 – Так дайте мені без відсотків!
 – А це вже суперечить моему першому принципу: ніколи не позичати гроші без відсотків.

Навмисно не придумавши

“Оперативна група не виявила слідів злочину на місці злочину”.
(Із протоколу).
 “Я прийшла в котельню й сказала черговій зміні, що в квартирі холодно. А з мене посміялись, порадили стати в куток кімнати – там 90 градусів”.
(Із скарги).
 “Якби ж я був тверезий, то п’яним би за руль не сів”.
(Із пояснювальної записки).
 “Телефон: XXX-XXX-XX. Якщо відповідь жіночий голос, то треба сказати, що помилилися номером”.
(З оголошення служби знайомств).

Очевидне-неймовірне

В одному з ліцеїв Харкова на уроці історії зафіксовано найдовший за тривалістю сон: учень дев’ятого класу заснув під час XV століття, а прокинувся у XVIII.
 * * *

Найдовше за тривалістю весілля зафіксовано в одному з гірських сіл Грузії. Після традиційного викрадення нареченої її повернули нареченому тільки через п’ять років. Цікаво, що повернули з трьома дітьми.

Архів “зорянського” гумору на сайті:
www.zorya.poltava.ua

